

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ

Bài 8. BỂ BÁNH CUỘC ĐỜI

Ai cũng biết Bí tích Thánh Thể là trung tâm của đời sống tu trì, nhưng có lẽ chiều kích hiện sinh của linh đạo Thánh Thể vẫn chưa được làm sáng tỏ, đặc biệt trong bữa ăn hằng ngày.

Kinh thánh kể nhiều sự kiện diễn ra tại bữa ăn : báo tin Abraham sẽ có con trai (St 18,6-10), bàn chuyện hôn nhân của Tôbia và Xara (Tb 7,9-14), mừng các đại lễ (Xh 12), hoàn thành việc ký Giao ước (Xh 24,11), v.v. Tân ước nhiều lần kể Chúa Giêsu được mời dùng bữa (Mt 9,10-13; Lc 11,37-41), và mỗi lần đều trở thành cơ hội cho Ngài nói chuyện, giáo huấn. Chính Chúa Giêsu đã rửa chân cho các môn đệ và lập phép Thánh Thể trong một bữa ăn (Ga 13,1-15; Mt 26,26-29; Mc 14,22-25; Lc 22,19-20). Bữa ăn là nơi chia sẻ, nối kết. Vì vậy phản bội trong một bữa ăn, như trường hợp Giuđa đối với Chúa Giêsu, là sự phản bội tệ bạc nhất.

Từ góc nhìn văn hóa, con người không chỉ ăn để sống mà qua đó còn thể hiện nhiều giá trị nhân văn. Một trong các giá trị là đặc tính xã hội, chiều kích cộng đồng: “ăn thịt không có bạn là cuộc sống của sư tử hoặc sói rừng” (Épicure : “manger sa viande sans un ami est une vie de lion ou de loup”). Ăn đối với con người là một hành vi vừa nối kết vừa chia sẻ. Con người sinh ra không tự ăn được, việc bú mớm nối kết họ với người chia sẻ cuộc sống cho họ. Thế nên con người không ăn theo bản năng nhưng ăn có văn hóa, đó là bài học đầu đời: “học ăn, học nói, học gói, học mở”; “ăn trông nòi, ngồi trông hướng”. Bữa ăn là biểu báo hạnh phúc gia đình : “râu tôm nấu với ruột bầu, chồng chan vợ húp gật đầu khen ngon”; ngược lại thì : “cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt”. Không phải con người tưởng tượng ra những ý nghĩa mỹ miều cho việc ăn uống, nhưng chính Đấng Tạo hóa đã ban tặng nó để nuôi sống và tô điểm cuộc đời chúng ta trong suốt hành trình từ tự nhiên đến siêu nhiên. Lẽ ra con người được tận hưởng, nhưng bởi vì nghèo (về vật chất hoặc về nhận thức) người ta phải làm công kiếm sống, bữa ăn trở thành một mối lo. Trong đời tu, chúng ta không bao giờ đối diện với cảnh bữa đói bữa no. Đó là một phúc lành lớn lao, nhất là khi cuộc sống quá căng thẳng và vội vã, chúng ta rất cần những khoảnh khắc tại bàn ăn để điều chỉnh nhịp độ, bù đắp sinh lực và tìm lại niềm vui.

Đời sống chung đòi hỏi một sự “bẻ ra” rất cụ thể, bao gồm mọi phương diện: sức lao động, thời gian, khả năng, kiến thức, gương sáng, v.v. Vậy mà không phải lúc nào sự chia sẻ của chúng ta cũng được đón nhận, trân trọng. Có những người tay đang bung chén cơm của bạn, đang hưởng hoa trái do công khó tay bạn làm ra mà miệng đã chỉ trích bạn, hoặc đã bán đứng bạn đâu đó rồi. Thật sự là chúng ta cần rất nhiều ơn Chúa, phải có chất “thánh” trong người, thì mới có thể vượt qua được. Nếu chúng ta biết dùng bữa trong sự thánh thiện và yêu thương thì chính bữa ăn hằng ngày sẽ biến đổi chúng ta thành những con người đủ sức mạnh để quảng đại trao ban, ngay cả khi phải tha thứ và hy sinh.

Anna Trần Nguyệt

12.9.2024